

ДЪНО. -   Защо ли бягат? - Искат да ме сплашат
със тая глупава шега.

/Влиза Зурла./

ЗУРЛА. -   О, Дъно!

Какво е станало със тебе,
що виждам аз на твоите плещи?

ДЪНО. -   Какво ли виждаш ти? Глава,
магарешка глава, на твоята подобна.

/Зурла излиза./

/Влиза Дюля./

ДЮЛЯ. -   Да те запази господ, Дъно!

Съвсем си се преобразил.

/Излиза./

ДЪНО. -   Разбирам хитростта им. Искат да ме изкарат магаре -
и да ме уплашат. Но каквото и да правят - аз пак
няма да мръдна от тук. Ще се разхождам и ще пея -
да чуят, че не ме е страх.

/Пее./

И дроздът, тоя черен дрозд -
и влюбената чучулига,
чиято пламенна молба
към небесата се издига.

ТИТАНИЯ - събужда се. -

Не ме ли буди ангел
от моето легло?

ДЪНО, пее. -   И славоят, запял в лесът,
канарчето, запяло също -
на кукувицата гласът,
на който никои не отвърща...

ТИТАНИЯ   Недей прекъсва своята песен -
гласът ти гали моя слух,